

ปัญหาการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงานฝ่ายปกครองปลัดอำเภอ¹

สุภคม สุษศรีเพ็ง²

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงานฝ่ายปกครอง ปลัดอำเภอ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงานฝ่ายปกครองปลัดอำเภอ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงานฝ่ายปกครองปลัดอำเภอ เนื่องจากการจัดระเบียบสังคม ถือเป็นนโยบายสำคัญของกระทรวงมหาดไทยและกรมการปกครอง ซึ่งจะให้จังหวัดและอำเภอ พิจารณาดำเนินการตามกระบวนการงานการจัดระเบียบสังคมและแผนปฏิบัติการป้องกันและปราบปราม การประกอบธุรกิจโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 โดยให้นายอำเภอ เป็นหัวหน้าชุดคณะจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมในแต่ละพื้นที่และบูรณาการร่วมกับหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการเฝ้าระวังกลุ่มเป้าหมายที่มีแนวโน้มกระทำความผิด เช่น ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม อาจจะประกอบธุรกิจโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ดัดแปลงอาคารเพื่อประกอบธุรกิจ โรงแรม โดยไม่แจ้งให้เจ้าพนักงานทราบ เป็นต้น จึงทำให้เกิดปัญหาตามมาอีกมากมาย ด้วยเหตุนี้การจัด ระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมจึงจำเป็นต้องแก้ไขเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและลดอาชญา กรรม ที่อาจจะเกิดขึ้น จากข้อเท็จจริงและปัญหาดังกล่าวข้างต้นนั้น ทำให้เห็นได้ว่ายังมีปัญหาข้อกฎหมาย ที่น่าศึกษาอยู่หลายประการ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า การจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงานฝ่ายปกครอง ปลัดอำเภอ ยังมีปัญหาการบังคับใช้กฎหมายบางประการที่ยังไม่สอดคล้องกับหลักการปฏิบัติ รวมทั้งยังไม่มี ความชัดเจนเพียงพอซึ่งสรุปได้ดังนี้

การศึกษาในประเด็นปัญหาการตีความกิจการที่พักแรมประเภทโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 4 ได้ให้นิยามความหมายของโรงแรมไว้ว่า “โรงแรม” หมายถึง สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมี ค่าตอบแทนทั้งนี้ไม่รวมถึง

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมของพนักงาน ฝ่ายปกครองปลัดอำเภอ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสวรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ

²นักศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติจังหวัดตรัง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

(1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการรัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนหรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือเพื่อการกุศลหรือการศึกษาทั้งนี้โดยมิใช่เป็นการหาผลกำไร หรือรายได้มาแบ่งปันกัน

(2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือน ขึ้นไปเท่านั้น

(3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

จากบทนิยามของคำว่า “โรงแรม” ดังกล่าว จะพิจารณาได้ว่าโรงแรม คือ สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้ บริการที่พักเป็นการชั่วคราวสำหรับคนเดินทาง โดยจะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้กับเจ้าของที่พัก และจะต้อง เป็นการคิดค่าบริการต่ำกว่ารายเดือนเท่านั้นดังนั้นผู้ประกอบการที่ให้บริการที่พัก อาทิ Resort, Service, Apartment, Mansion, Inn Motel, Guesthouse, Home Stay แพพัก เรือสำราญ กระโจมหรือเต็นท์ หอพัก ตึกเช่า ห้องแถว เป็นต้น หากคิดค่าบริการต่ำกว่ารายเดือนก็ถือว่าเป็นประกอบธุรกิจโรงแรม ตามนิยาม ความหมาย ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

ในมาตรา 4 (3) แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งอำนาจดังกล่าวเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนด โดยได้มีการกำหนดให้ สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกิน 4 ห้อง จำนวนผู้พักรวมกัน ทั้งหมดไม่เกิน 20 คน จัดขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางโดยมีค่าตอบแทน และได้ ประกอบธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมมีการแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด ก็ถือว่าไม่เป็น โรงแรมตามบทนิยามในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “โรงแรม” ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 แล้ว ยังต้องพิจารณาประเภทของโรงแรมในกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจ โรงแรม พ.ศ. 2551 ในข้อ 2 ประกอบด้วย หากไม่เข้าองค์ประกอบของโรงแรมทั้ง 4 ประเภท ก็ไม่ถือว่าเป็น โรงแรมเช่นเดียวกัน แต่การจะพิจารณาความหมายของคำว่า “โรงแรม” จะต้องตีความจากนิยามด้วยบท กฎหมายหากกำหนดบทนิยามไม่ชัดเจนก็ยากที่จะตีความของคำว่า “โรงแรม” ได้

ประเด็นปัญหาที่สอง คือ ปัญหาการดัดแปลงอาคารพาณิชย์มาทำเป็นโรงแรมขนาดเล็กตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 4 ได้ให้นิยามความหมายของคำว่า “ดัดแปลง หมายถึง เปลี่ยนแปลงต่อเติมเพิ่มเติมหรือขยายซึ่งลักษณะขอบเขตแบบรูปทรงสัดส่วนน้ำหนักเนื้อที่ของโครงสร้าง ของอาคารหรือส่วนต่าง ๆ ของอาคารซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิมและมิใช่การซ่อมแซมหรือ การดัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง” จากคำนิยามของคำว่าดัดแปลง จะต้องหมายถึงต่อเติม เพิ่มเติม ให้ เปลี่ยนโครงสร้างไปจากเดิม หากเป็นการสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่ ก็จะไม่ถือว่าเป็นการดัดแปลงแต่จะมีความหมายว่า “ก่อสร้าง”

ซึ่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 32 กำหนดไว้ว่า หากมีการตัดแปลงอาคารเพื่อใช้เป็นโรงแรมจะต้องขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคาร โดยแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อทำการตรวจสอบการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้น หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ทำการตรวจสอบแล้วเห็นว่าการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้นเป็นไปโดยถูกต้องตามที่ได้รับใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็จะออกใบรับรอง ให้มีการใช้อาคารนั้นตามที่ได้รับใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ จึงจะสามารถนำอาคารพาณิชย์มาประกอบเป็นธุรกิจโรงแรมได้ เหตุผลที่จะต้องมีการขออนุญาตพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนจะมีการตัดแปลงอาคารพาณิชย์เป็นโรงแรมขนาดเล็กนั้น เพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ไม่ให้ผู้ที่จะประกอบธุรกิจโรงแรมใช้อาคารที่ผิดกฎหมาย ผิดประเภทมาเปิดเป็นธุรกิจโรงแรมและง่ายต่อการควบคุมตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการจัดระเบียบสังคมตามกฎหมายโรงแรมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและได้มีการออกกฎกระทรวง กำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ใช้บังคับเป็นเวลา 5 ปี สาระสำคัญของกฎกระทรวงฉบับนี้เพื่อเป็นการผ่อนปรนให้โรงแรมขนาดเล็กสามารถขออนุญาตได้ กฎกระทรวงฉบับนี้จะสิ้นสุดใช้บังคับในวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2564 จึงทำให้เกิดปัญหาตามมา หากกลุ่มที่ไม่ได้รับอนุญาตและไม่สามารถขออนุญาตก่อสร้างดัดแปลงหรือเปลี่ยนการใช้อาคารพาณิชย์ ที่พักอาศัย มาทำเป็นโรงแรมขนาดเล็กได้ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด แต่มาขออนุญาตหลังจากวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2564 ก็จะเป็นการยากที่สามารถขออนุญาตให้ดัดแปลงอาคารพาณิชย์มาทำเป็นโรงแรมขนาดเล็กได้

ประเด็นปัญหาที่สาม คือ ปัญหาการลงรายการในบัตรทะเบียนผู้พัก (ร.ร.3) ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 35 นั้น ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของผู้เข้าพักให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักลงในบัตรทะเบียนผู้พัก (ร.ร.3) ทันทีที่มีการเข้าพัก โดยที่จะให้ผู้เข้าพักคนหนึ่งคนใดเท่านั้นเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พักไม่จำเป็นต้องลงลายมือชื่อหมดทุกคน จะเห็นได้ว่าการที่มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของผู้เข้าพักไม่ให้ลงลายมือชื่อทุกคนนั้นทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมายผู้เข้าพักบางรายอาจใช้โรงแรมในการกระทำความผิด ก่ออาชญากรรมต่าง ๆ ภายในโรงแรมหรือใช้โรงแรมเป็นแหล่งมั่วสุม หรือเตรียมการในการกระทำความผิด ทั้งนี้ในการลงทะเบียนผู้เข้าพักก็ไม่ได้กำหนดให้ใช้บัตรประชาชน เมื่อเกิดปัญหาทำให้ไม่สามารถพิสูจน์ความถูกต้องของข้อมูลได้ ทั้งยังไม่สามารถเก็บข้อมูลผู้เข้าพักได้อย่างครบถ้วนและการเข้าพักที่ไม่ใช้บัตรประชาชนในการลงทะเบียนผู้เข้าพักอาจลักลอบนำบุคคลอื่นที่ไม่ได้ลงทะเบียนเข้าพักมั่วสุม หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อกฎหมายได้

ในมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไม่ได้มีการกำหนดให้ผู้เข้าพักแจ้งให้ผู้จัดการทราบถึงสัณฐานที่นำเข้ามาในห้องพักด้วยว่ามีทรัพย์สินอะไรบ้าง ที่นอกเหนือไปจากเครื่องประดับ ของใช้

ส่วนตัว ทำให้เป็นช่องทางให้ผู้เข้าพักใช้ห้องพักในการกระทำความผิดกฎหมาย เช่น ใช้ห้องพักเป็นสถานที่เก็บยาเสพติดหรือใช้เป็นที่พักขายยาเสพติด เป็นต้น ทั้งยังไม่ได้มีการกำหนดให้ผู้เข้าพักตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และมีผู้เข้าพักคนใดคนหนึ่งที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี แจ้งถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าพักทั้งสอง ทำให้เกิดปัญหาผู้เข้าพักอาจใช้โรงแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศได้ เช่น ข่มขืน กระทำอนาจาร หรือพรากผู้เยาว์ เป็นต้น

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการออกโฉนดที่ดินในเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะคือ

1. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 4 ซึ่งเดิมบัญญัติว่า “โรงแรม หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ไม่รวมถึง

(1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน

(2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น

(3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “โรงแรมหมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง

(1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน

(2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น

(3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(4) ที่พักแรมทุกประเภทที่คิดค่าเช่าต่ำกว่ารายเดือนสำหรับผู้เดินทางและค้างคืน”

และแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 ข้อ 2 ซึ่งเดิมบัญญัติว่า “ข้อ 2 โรงแรมแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

(1) โรงแรมประเภทที่ 1 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก

(2) โรงแรมประเภทที่ 2 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร

(3) โรงแรมประเภทที่ 3 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือห้องประชุมสัมมนา

(4) โรงแรมประเภทที่ 4 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา” และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “ข้อ 2 โรงแรมแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

(1) โรงแรมประเภทที่ 1 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก

(2) โรงแรมประเภทที่ 2 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร

(3) โรงแรมประเภทที่ 3 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือห้องประชุมสัมมนา

(4) โรงแรมประเภทที่ 4 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา

(5) โรงแรมประเภทที่ 5 หมายความว่า โรงแรมให้หมายความรวมถึงที่พักแรมทุกประเภทที่คิดค่าเช่าต่ำกว่ารายเดือนสำหรับผู้เดินทางและค้างคืน”

2. แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 ในข้อ 1 ซึ่งเดิมบัญญัติว่า “กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดห้าปี”

ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “ข้อ 1 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดสิบปี” และแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารประเภทอื่นที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2559 ในข้อ 3 ซึ่งเดิมบัญญัติว่า “กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับแก่อาคารที่มีอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับและจะเปลี่ยนการใช้อาคารมาประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ดังต่อไปนี้

(1) โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก

(2) โรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหารหรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร”

3. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 35 ซึ่งเดิมบัญญัติไว้ว่า “ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพักโดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พักหากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี บริบูรณ์และเข้าพักตามลำพังให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วยและนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก

ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อนให้บันทึก
รายการดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง

การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึก
ทุกรายการให้ครบถ้วนห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร

ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปีและต้องให้
อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้

บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน“ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวน
ผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักทันทีที่มีการเข้าพักโดยให้ผู้พักทุกคนต้องลงลายมือชื่อในบัตร
ทะเบียนผู้พัก (ร.ร.3) โดยให้ใช้บัตรประจำตัวประชาชนในการลงทะเบียนเข้าพัก หากผู้เข้าพักตั้งแต่ 2 คน
ขึ้นไป และมีผู้เข้าพักคนใดคนหนึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปี จะต้องแจ้งความสัมพันธ์ของผู้เข้าพักทั้ง 2 คนไว้ในบัตร
ทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่า 18 ปี และเข้าพักตามลำพังให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้
และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จทันทีหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก

ให้ผู้เข้าพักแจ้งทรัพย์สินอื่นนอกจากเครื่องประดับ หรือของใช้ส่วนตัว เพื่อป้องกันการลักลอบ
พาสิ่งผิดกฎหมายเข้าห้องพัก

ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อนให้บันทึก
รายการดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง หากมีการเปลี่ยนแปลงให้แก้ไขในทันที แล้วแจ้งให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ทราบโดยเร็ว

การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึก
ทุกรายการให้ครบถ้วนห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร

ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยห้าปีและต้องให้
อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้

บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 36 ซึ่งเดิมบัญญัติไว้ว่า “ผู้จัดการ
ต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์แล้วให้นายทะเบียนทำใบรับมอบให้ไว้
เป็นสำคัญ หากโรงแรมใดอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียนพิจารณา
กำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวแล้วแจ้งให้ผู้จัดการทราบ”

ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน“ผู้จัดการต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียน
ทุกสัปดาห์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักให้นายทะเบียนทราบทันทีแล้วให้นายทะเบียน
ทำใบรับมอบให้ไว้เป็นสำคัญ หากโรงแรมใดอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียน

พิจารณากำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวหรือกำหนดให้ส่งมาทางเครื่องสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ในเบื้องต้น แล้วค่อยส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในภายหลัง”

เอกสารอ้างอิง

เจริญผล สุวรรณโชติ. ทฤษฎีการบริหาร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรไทย, 2544.

ชาโรณี เดชจินดา. ทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลพอใจจะกระทำสิ่งใด ๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือ ความยากลำบาก. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น, 2535.

ผดุงศักดิ์ สายสระสง. ความพึงพอใจของลูกค้าต่อคุณภาพการให้บริการของงานซ่อมบำรุงระบบสื่อสารของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต 1 (ภาคใต้). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2555.

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971. พระนคร: สำนักพิมพ์พระคริสตธรรมในประเทศไทย, 2015.

มานิตย์ จุมปา. คำอธิบายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2542.